

Ingediend via www.internetconsultatie.nl

Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening

t.a.v. mw. E.F. Boekholt-O'Sullivan

Den Haag, 27 augustus 2026

dossiernummer: 207905

uw kenmerk: n.v.t.

telefoonnummer: +31 (0)6 21 55 66 58

e-mail: e.trinthamer@advocatenorde.nl

Betreft: Wetvoorstel Wet passende huurovereenkomsten

Geachte minister,

Op 2 juli 2026 is de internetconsultatie 'Wet passende huurovereenkomsten' gepubliceerd. De NOVA heeft zijn adviescommissie huurrecht gevraagd te adviseren.

Bijgaand stuur ik u het advies van de adviescommissie. De algemene raad sluit zich aan bij de overwegingen van de adviescommissie en verzoekt u deze bij de verdere uitwerking te betrekken.

Met de meeste hoogachting,
namens de algemene raad,

mw. M.G. Schreur
algemeen secretaris a.i.

bijlage: advies van de adviescommissie huurrecht

Bezoekadres
Prinses Beatrixlaan 5
2595 AK Den Haag
Tel. 070 - 335 35 35

Postadres
Postbus 30851
2500 GW Den Haag

www.advocatenorde.nl

ADVIES

Aan:	algemene raad
Van:	wetgevingsadviescommissie huurrecht
Datum:	21 augustus 2026
Betreft:	Wetsvoorstel Wet passende huurovereenkomsten

SAMENVATTING

Conclusie

De wetgevingsadviescommissie heeft met belangstelling kennisgenomen van de internetconsultatie van het wetsvoorstel Wet passende huurovereenkomsten. Zij heeft vanuit haar expertise het consultatievoorstel beoordeeld voor zover het gaat over de wijziging van boek 7 van het Burgerlijk Wetboek.

Uit de dilemmanotitie tijdelijke huurcontracten van 1 juli 2026 blijkt dat de internetconsultatie tweeledig is:

- 1) Wetsvoorstel: Wet passende huurovereenkomsten;
- 2) Het ophalen van inzichten en suggesties ten behoeve van een bredere verkenning van het stelsel van huurcontracten.

De wetgevingsadviescommissie adviseert hieronder over het wetsvoorstel (1) en over de tweede consultatie (2). Zij wil de gelegenheid benutten om een opmerking te maken over dilemma nummer 3, die in de dilemmanotitie tijdelijke huurcontracten op pagina 3 wordt benoemd.

De wetgevingsadviescommissie concludeert om geen wijziging van artikel 7:[232](#) BW door te voeren. De reden hiervoor is dat zij van mening is dat er een specifieke huurrechtelijke maatregel genomen moet worden voor de positie van arbeidsmigranten en een generieke aanpassing daarvoor niet de geëigende oplossing is.

KERNPUNTEN

1. Primair: geen generieke aanpassing van artikel 7:[232](#) BW. Subsidiair een langere/andere termijn dan de voorgestelde 30 dagen.
2. Over de wijzigingen van artikel 7:[271](#) lid 1 en lid 1 sub g BW adviseert de wetgevingsadviescommissie positief. Voor artikel 7:[274](#) lid 1 sub g BW dient een praktische oplossing te komen in verband met de uitvoering van die opzeggrond.
3. De voorwaarde onder het nieuw voorgestelde artikel 274h lid 3 sub a BW dient verwijderd te worden. Over de rest van het voorgestelde nieuwe wetsartikel is de wetgevingsadviescommissie positief.
4. Er dient overgangsrecht te komen in plaats van directe inwerkingtreding, indien artikel 7:[232](#) BW als voorgesteld wordt gewijzigd.
5. Suggesties ten gunste van een bredere verkenning van het stelsel van huurcontracten.

TOELICHTING

1. Geen generieke aanpassing van artikel 7:[232](#) BW

Voor artikel 7:[232](#) BW wordt de volgende wijziging voorgesteld:

“2. Deze afdeling is niet van toepassing op huur welke een gebruik van woonruimte betreft dat naar zijn aard slechts van korte duur is. Huur welke een gebruik van woonruimte betreft voor de duur van meer dan dertig nachten is in ieder geval geen gebruik van woonruimte dat naar zijn aard slechts van korte duur is.

Er wordt een lid toegevoegd, luidende: 4. Indien de huur, bedoeld in het tweede lid, met dezelfde huurder van een woonruimte in dezelfde bouwkundige eenheid wordt verlengd tot huur van meer dan dertig nachten, wordt de verlenging vanaf dertig nachten aangemerkt als verlenging voor onbepaalde tijd van de huur.”

Het doel van deze wetswijziging is, aldus de Memorie van Toelichting, om arbeidsmigranten te beschermen tegen onredelijk hoge huurprijzen, de regels van de servicekosten van toepassing te laten zijn op die overeenkomsten en dat de verhuurder de huur niet zomaar mag opzeggen. Om deze groep te beschermen, wordt vervolgens gekozen voor een generieke aanpassing van de “naar zijn aard van korte duur” huurovereenkomsten.

De wetgevingsadviescommissie acht een dergelijke generieke aanpassing niet de meest geëigende keuze.

Een generieke aanpassing van het BW zoals nu met de consultatie voorgesteld is ingrijpend: deze werkt in beginsel door in alle bestaande civielrechtelijke huurverhoudingen. Om die reden moet voor de introductie van een dergelijke maatregel een gegronde aanleiding bestaan. Het kan zo zijn, dat een aantal verhuurders oneigenlijk gebruik maakt van de 'aard korte duur'-regeling, maar uit de stukken van de consultatie heeft de commissie niet kunnen afleiden dat het uitgangspunt, dat sprake is van een ongelijk speelveld en/of misbruik, is onderbouwd met kwantitatief onderzoek, naar de omvang van oneigenlijk gebruik. Als de commissie het goed ziet, zien de beschikbare cijfers uitsluitend op het gebruik van short-staycontracten in algemene zin, niet op het aandeel verhuurders dat een onjuist of oneigenlijk beroep doet op de uitzondering van artikel 7:232 lid 2 BW. Daardoor bestaat het gevaar dat de voorgestelde maatregel ook de verhuurders raakt die de regeling juist gebruiken waar die voor bedoeld is. Problematisch aan een generieke aanpassing is bovendien dat voor de verhuurders die wel op eigenlijke wijze gebruik maken van de regeling geen passend alternatief bestaat in het huurrecht. Het komt de wetgevingscommissie daarom als een betere keuze voor, een regeling te maken die puur ziet op de bescherming van de groep huurders waarop wordt gedoeld: arbeids- en kennismigranten, expats en internationale studenten. Dit is immers het doel van de voorgestelde wetswijziging.

De wetgevingsadviescommissie wijst daarbij op enkele voorbeelden uit de praktijk waarvoor de huurovereenkomsten naar zijn aard van korte duur moeten blijven bestaan:

- Internationale studenten die, in samenspraak met een universiteit en de gemeente, worden gehuisvest voor de duur dat zij bij de betreffende universiteit een studieprogramma volgen.

Dit betreft de met btw belaste verhuur aan internationale studenten en young professionals. De duur daarvan sluit dan aan bij de door de gemeente bepaalde maximale tijdsduur in de Huisvestingsverordening.

- Wisselwoningen i.v.m. sloop en nieuwbouw, waarbij geldt dat een dergelijk traject (door allerlei vertragingen) regelmatig langer duurt dan twee jaar.

De commissie is van mening dat wenselijk is dat deze vormen van verhuur onder verhuur naar zijn aard van korte duur moeten blijven bestaan, zonder dit te koppelen aan een hard criterium van een aantal dagen of maanden.

In de parlementaire behandeling is destijds al opgenomen dat sprake moet zijn van een restrictieve toepassing van de huurovereenkomst die naar zijn aard van korte duur is.¹ In de rechtspraak wordt

¹ TK 10.451 nr. 3, p. 5.

die terughoudendheid ook gevolgd. De wetgevingsadviescommissie vraagt zich dan ook af of in de praktijk daadwerkelijk veel oneigenlijk gebruik wordt gemaakt van dit type contract en ook of de huidige regeling en de terughoudende toepassing in de rechtspraak niet al voldoende waarborg bieden tegen oneigenlijk gebruik.² Een regeling die op zichzelf goed is en correct wordt toegepast door de rechtspraak, behoeft in beginsel immers geen aanpassing. In dat geval is het handhavingsinstrumentarium in de Wet goed verhuurderschap de reeds beschikbare tool om het oneigenlijke gebruik tegen te gaan.

De wetgevingsadviescommissie wil er voorts op wijzen dat meerdere gemeentes in hun huisvestingsverordeningen hebben gekozen voor een langere termijn waartegen “short-stay” is toegestaan. Amsterdam³ en Rotterdam hanteren bijvoorbeeld zes maanden⁴ en Den Haag vier maanden.⁵ Gemeentes kiezen op basis van regionale behoeftes voor welke termijn zij short-stay wenselijk achten. De wetgevingsadviescommissie adviseert die flexibiliteit in stand te laten.

De wetgevingscommissie heeft nagedacht over een andere, wel werkende oplossing. De bescherming voor de arbeidsmigrant is mogelijk via een tijdelijke huurovereenkomst in de zin van artikel 7:271 lid 2 BW, door de groep uit artikel 1 sub g [Besluit](#) specifieke groepen tijdelijke huurovereenkomst niet slechts voor arbeiders op de eilanden Ameland, Schiermonnikoog, Terschelling, Texel en Vlieland te laten gelden, maar voor het hele land.

Toevoeging lid 4

Over de toevoeging van lid 4 adviseert de wetgevingsadviescommissie positief.

2. Artikel 7:274 lid 2 en lid 1 sub g BW

Wijziging van de eerste zin van artikel 271 lid 2 BW. De wetgevingsadviescommissie is positief over de wijziging van deze zin in dit artikel.

De wetgevingsadviescommissie is ook positief over het laten vervallen van het woord “zelfstandige” in het wetsartikel 7:274 lid 1 sub g BW, waardoor ook de onzelfstandige woonruimte onder deze categorie gaat vallen.

Als dit laatste artikel toch wordt gewijzigd, wijst de wetgevingsadviescommissie op navolgend onwenselijk praktisch gevolg van de huidige tekst van dit artikel.

Omgevingsrechtelijke aspecten

Paragraaf 2.3 van de Memorie van Toelichting stipt aan, dat de opzeggingsgrond van artikel 7:274 lid 1 onder sub g BW (*beëindigen huurovereenkomst bij aflopen tijdelijke omgevingsvergunning*) zich ook zou moeten uitstrekken tot onzelfstandige woonruimte. Dat kan de commissie alleen maar onderschrijven. Wel is het zo, dat de wijze van beëindigen aandacht behoeft. Dat levert in de praktijk op dit moment problemen op. De verhuurder kan de huurovereenkomst namelijk pas laten eindigen op de dag dat de omgevingsvergunning komt te vervallen, terwijl de verhuurder ook verplicht is de woning al te hebben afgebroken uiterlijk op de dag dat de omgevingsvergunning komt te vervallen. Als de huurovereenkomst pas op die dag kan eindigen, dan heeft de huurder tot die dag de tijd om de woning te verlaten. Als de huurder dat weigert en de verhuurder – na het verkrijgen van een ontruimingsvonnis – de deurwaarder moet inschakelen, dan kan de verhuurder pas ná de laatste dag van de huurovereenkomst overgaan tot ontruiming van de woning. In de praktijk zal een ontruiming derhalve vaak pas enkele weken later kunnen worden uitgevoerd. Pas als de huurder de woning heeft verlaten, kan de verhuurder de woning afbreken. In de meeste

² Zie ook de hiervoor al gemaakte kanttekening over het kennelijk ontbreken van een kwantitatieve onderbouwing.

³ Artikel 1 sub cc Huisvestingverordening 2024.

⁴ Bij bedrijfsmatige verhuur van een opstal die een logiesfunctie heeft.

⁵ Bij bedrijfsmatige verhuur als short stay. <https://www.denhaag.nl/nl/verbouwen-en-wonen/uw-pand-tijdelijk-verhuren/#voorwaarden>.

gevallen zal dit betekenen dat de verhuurder de woning pas enige tijd nadat de omgevingsvergunning is vervallen kan afbreken. Strikt genomen komt de verhuurder daardoor dus noodzakelijkerwijs zijn verplichtingen op grond van de hem verleende omgevingsvergunning niet na. De commissie wil de regering in overweging geven hiervoor een passende voorziening in het voorstel op te nemen.

In de Memorie van Toelichting wordt in paragraaf 4.1 ingegaan op de verhouding tussen het private huurrecht en het publieke omgevingsrecht. Gesteld wordt dat, indien ergens wordt gewoond met een huurovereenkomst terwijl het omgevingsplan deze bewoning niet toestaat, nog steeds gebondenheid bestaat aan de beschermingsregels van het BW (huur- en huurprijsbescherming). Ook wordt gesteld, dat huurbescherming blijft bestaan, als sprake is van een situatie waarin de eisen uit het [Besluit](#) bouwwerken leefomgeving niet volledig worden nageleefd. Dat is echter zeker niet (altijd) het geval en op zijn minst is die weergave onvolledig te noemen.

Het is in elk geval niet zo, dat de huurovereenkomst tussen huurder en verhuurder altijd van kracht blijft, totdat de rechter een eventuele vordering tot het beëindigen van de huurovereenkomst toewijst.

Als een onroerende zaak (dus woonruimte inclusief, zowel zelfstandig als onzelfstandig) wordt gebruikt in strijd met de gebruiksvoorschriften van het omgevingsplan van de gemeente waarin de zaak zich bevindt, dan levert dat in beginsel een overtreding op van de omgevingsplanregels. En als voor dat afwijkende gebruik geen omgevingsvergunning is verleend, is sprake van een omgevingsplanactiviteit in strijd met het plan en levert dit een overtreding op van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a van de Omgevingswet (*verbod tot het verrichten van omgevingsplanactiviteit zonder vergunning*).

Dat verbod strekt zich in beginsel ook uit over het feitelijk laten plaatsvinden van die activiteit; en zowel de huurder als de verhuurder zijn daarop aan te spreken.⁶ Dat is niet het enige: handelen in strijd met artikel [5.1](#), eerste lid onder a van de Omgevingswet vormt ook een economisch delict en is dus strafbaar.⁷

Het laten voortduren van strijdig gebruik en daarmee van een economisch delict vormt dus een niet eenvoudig te negeren aspect: het behoort tot de vaste jurisprudentie dat een partij niet gehouden kan worden aan nakoming van een (huur)overeenkomst, als dat zou leiden tot overtreding van een wettelijk verbod. Zoals de Hoge Raad al heeft overwogen in het arrest van 16 november 1984, is een overeenkomst nietig, voor zover deze verplicht tot een verboden prestatie.⁸ Die verboden prestatie ziet op de inhoud van de overeenkomst. Die regel laat geen ruimte voor enige relativisering op grond van strekking of tekst van het wettelijk verbod.⁹

De commissie wil nog wijzen op de vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, waaruit volgt dat zowel de huurder als de verhuurder zijn aan te spreken op het niet naleven van algemeen verbindende normen, zoals die uit het Bouwbesluit 2012¹⁰, welke met de inwerkingtreding van de Omgevingswet op 1 januari 2024 zijn overgegaan naar het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl). Voor het laten gebruiken van een woning in strijd met die voorschriften is niet vereist dat de verhuurder of de huurder zelf de overtreding fysiek hebben

⁶ Vgl. de casus uit de uitspraak kantonrechter Amsterdam van 18 oktober 2024 ([ECLI:NL:RBAMS:2024:6415](#)), waarin een last onder dwangsom werd opgelegd aan zowel de huurder als de verhuurder tot het staken van verboden gebruik.

⁷ Zo heeft de Rechtbank Oost-Brabant ook bevestigd in de uitspraak van 29 augustus 2025 ([ECLI:NL:RBOBR:2025:5437](#)).

⁸ [ECLI:NL:HR:1984:AG4903](#), NJ 1985/624, m.nt. C.J.H. Brunner (*De Lima Maduro/Maduro*). Ook bekend onder de naam *Buena Vista*). Zie ook G.C.M. Schipper, 'Contractuele bestemming versus het bestemmingsplan: nietige huurovereenkomst?', [TvHB](#) 2020/6.

⁹ Vgl. HR 7 april 2000, [ECLI:NL:HR:AA5401](#) (*Parkeerexploitatie Amsterdam*).

¹⁰ Zie ABRvS 8 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4142](#), AB 2024/182 m.nt. R. Steinen, ABRvS 6 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1458](#), AB 2015/327, m.nt. A.G.A. Nijmeijer, punt 5.2,

begaan. Het is voldoende als de woonruimte in gebruik wordt gegeven dan wel wordt gebruikt in strijd met het verbod.¹¹

Hier laat de commissie in dit advies nog grotendeels onbesproken de mogelijkheid die de verhuurder heeft de huurovereenkomst op grond van art. 7:210 BW buitengerechtelijk te ontbinden, als een wettelijk voorschrift het gebruik als woonruimte verbiedt. Zoals A-G Wissink heeft opgemerkt in zijn conclusie¹² bij HR 26 oktober 2012¹³, blijkt uit de wetsgeschiedenis dat, wanneer een wettelijk voorschrift het genot geheel onmogelijk maakt, artikel 7:210 BW elke partij de bevoegdheid geeft om de overeenkomst op de voet van art. 6:267 BW (buitengerechtelijk) te ontbinden. Een rechter komt daar dus niet eens meer aan te pas.

Het verdient aanbeveling de Memorie van Toelichting (en waar nodig het voorstel) daarop aan te passen.

3. Artikel 7:274h BW

De wetgevingsadviescommissie is grotendeels positief over het invoeren van de opzeggrond zoals voorgesteld.

Zij adviseert echter om het derde lid sub a niet in te voeren. Volgens het wetsvoorstel zou de werkgever de huurovereenkomst pas kunnen opzeggen op het moment dat de huurder/werknemer al ten minste vier weken geen werknemer meer is.

De opzegtermijn voor de werkgever is op grond van artikel 7:271 lid 6 sub b BW al minimaal drie en maximaal zes maanden. Vervolgens blijft de huurovereenkomst van kracht indien de huurder niet instemt met de opzegging, totdat de rechter onherroepelijk heeft beslist over de beëindiging van de huur ex artikel 7:272 lid 1 BW. Een dergelijke procedure kan jaren duren, terwijl de werkgever een andere of nieuwe werknemer al die tijd niet kan huisvesten in de woning van de voormalige werknemer. Een extra opzegtermijn van vier weken hanteren, is naar de mening van de wetgevingsadviescommissie niet nodig om de huurder/werknemer te beschermen. De bescherming die er is, is voldoende.

4. Overgangsrecht

Indien artikel 7:232 BW wordt gewijzigd, dienen de wijzigingen niet direct in werking te treden voor de lopende naar zijn aard van korte duur huurovereenkomsten. Hiervoor dient overgangsrecht te komen, zodat de wijzigingen vanaf een bepaalde datum slechts voor de nieuwe huurovereenkomsten gelden.

Bijvoorbeeld bij stadsvernieuwing wordt al jaren van tevoren gepland hoe met tijdelijke wisselwoningen omgegaan zal worden. Het per direct invoeren van de wet kan ervoor zorgen dat projecten niet meer door kunnen gaan in de geplande vorm en daarmee kan onbedoeld stadsvernieuwing/verduurzaming vertraging oplopen.

Voor de wijzigingen van de artikelen 7:271 lid 2 BW, artikel 7:274 lid 1 sub g en artikel 7:274h BW hoeft geen overgangsrecht te gelden. Die wijzigingen kunnen direct in werking treden.

5. Inzichten stelsel van huurcontracten

De commissie acht de volgende wijziging van regelgeving denkbaar.

- a. Het uitzonderen van hospitaverhuur van de Wet goed verhuurderschap (WGV). Volgens artikel 2 lid 2 sub f dient een verhuurder zich te onthouden van het in rekening brengen van servicekosten anders dan in overeenstemming met de artikelen 259 en 261 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek. Hieruit vloeit de verplichting voort om vóór 1 juli van enig jaar de

¹¹ Zie ABRvS 15 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4233](#) en ABRvS 14 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:628](#).

¹² [ECLI:NL:PHR:2012:BX7481](#).

¹³ [ECLI:NL:HR:2012:BX7481](#) (JC Decaux/Villa Betty).

afrekening van servicekosten te verstrekken. De hoofdhuurder dient de afrekening dan tijdig van zijn verhuurder te ontvangen, om vervolgens weer tijdig de afrekening aan de hospitant te sturen. Voorts kunnen problemen ontstaan in de verdeelsleutel van de servicekosten tussen hoofdhuurder en hospitant. De gemiddelde hospita zal niet bekend zijn met de graaddagenmethode of seizoenspatronen voor verdeling van nutsleveringen conform het [beleid](#) van de huurcommissie. De commissie acht denkbaar om een regeling te ontwerpen die erop neerkomt dat de servicekosten 15% van de maximaal redelijke huurprijs van de onzelfstandige woonruimte bedragen, tenzij de verhuurder met een afrekening kan aantonen dat de kosten hoger zijn. Om welke servicekosten het dan gaat kan worden vastgelegd in een AMvB.¹⁴ De commissie acht het voorts wenselijk als de wetgever bepaalt dat het einde van de hoofdhuur automatisch het einde van de onderhuur betekent. De wet kent een vergelijkbare bepaling bij huur van 290-ruimte, maar bij hospitaverhuur moet voorkomen worden dat de hospita niet kan opleveren omdat de hospitant niet wil ontruimen. De commissie geeft de Minister in overweging om de voorgestelde wijzigingen door te voeren in de [Wet](#) regeling van hospitaverhuur die thans aanhangig is bij de Tweede Kamer.

- b. De commissie acht het wenselijk als de wetgever duidelijker expliciteert welke situaties vallen onder de zogenaamde tweede-kansovereenkomst (krachtens artikel 1 sub d van het [Besluit](#) specifieke groepen tijdelijke huurovereenkomst). In de toelichting staat dat dit contract kan worden toegepast bij ernstige overlast. De commissie acht een dergelijke overeenkomst ook toepasbaar in elke situatie waar aannemelijk is dat de rechter de huurovereenkomst zou hebben ontbonden, zoals Opiumwetovertreden, onderhuur, overtreding Wet Wapens en Munitie en opslag van vuurwerk in het gehuurde. De commissie acht het ook wenselijk als de wetgever verduidelijkt dat de tweede-kansovereenkomst niet betrekking dient te hebben op dezelfde huurwoning en evenmin niet aangeboden dient te worden door dezelfde verhuurder.¹⁵
- c. De commissie acht het wenselijk als de wetgever in het algemeen bepaalt dat in artikel 7:[267](#), [268](#) BW het woord 'onherroepelijk' wordt geschrapt. Dit zou ook moeten gelden bij beëindiging van huurovereenkomsten met personen die deel uitmaken van doelgroepen als bedoeld in art. 7:[274a](#) t/m g BW. Omdat het vonnis thans niet uitvoerbaar bij voorraad kan worden verklaard staat een premie op hoger beroep. Zo bepaalt art. 7:[268](#) BW dat zolang de rechter niet onherroepelijk heeft beslist op de vordering tot het voorzetten van de huur als medehuur na het overlijden van de echte huurder, de woning gebruikt kan worden door deze persoon, terwijl vaak evident geen sprake is geweest van een duurzame gemeenschappelijk huishouding.¹⁶ Om een te grote breuk met het huidige stelsel te voorkomen kan worden bepaald dat de rechter ambtshalve kan beslissen de vordering niet uitvoerbaar bij voorraad te verklaren. Ook kan het begrip 'kennelijk ongegrond' zoals geformuleerd in art. 7:[295](#) BW worden overgenomen in de andere wetsbepalingen waar thans 'onherroepelijk' is opgenomen. De commissie meent dat genoemde wijzigingen weinig ingrijpend zijn en hiermee met name voor woningcorporaties en hospita's drempels voor huisvesting (verder) worden weggenomen.

¹⁴ Dit leidt er wel toe dat een all-in-huurprijs in dergelijke gevallen mogelijk dient te zijn.

¹⁵ De kantonrechter Zaanstad oordeelde op 14 april 2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:3990](#) dat het [Besluit](#) specifieke groepen tijdelijke huurovereenkomst niet van toepassing was, omdat de huidige verhuurder niet dezelfde verhuurder was van de overlastgever.

¹⁶ De commissie merkt op dat de Hoge Raad op 10 juli 2026 enige versoepeling heeft geboden ([ECLI:NL:HR:2026:1240](#)), maar slechts bij wijze van voorlopige voorziening.